

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΪ'ΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΓΚΙ

Μπουσμπίρ : η Κόλασις των γυναικών της Καζαμπλάνκας. 'Η κλειστή συνοικία των εθθυμων γυναικών. Πώς διασκεδάζουν οι λεγεωνάριοι. Τό ταξείδι του Χαλιφά·'Αλλή στον... πολιτισμένο κόσμο. 'Η πρωτότυπος σπουδής του ΣτόΜπουσμπίρ. 'Η περιφρόνησίς του γιά τήν ώμορφη άρραβωνιστικιά του Γί·Τά. 'Η έπιστροφή του στην δασι τής Ούμπανγκι·Χαρί. Τό άγριο έγκλημά του. Πώς άγατούν οι μαύροι του Κονγκό κλπ.

Ο Μπουσμπίρ είνε τό πιό κακόφημο κέντρο τής Καζαμπλάνκας. Είνε μιά ξεχωριστή συνοικία, θρώμικη και σκοτεινή στην όποια μένουν όλες ή εθθυμες γυναίκες. 'Εκεί πέρα θα ήθελε γυναίκες όλων των φυλών του 'Ισραήλ, άληθινα τέρατα ή τσακισμένες από τις καταχρήσεις, μιά και πεντάμορφες 'Ιθαγενείς που έχουν διδαχθή από μικρές τόν έρωτα και τά μουσικά του. Ιό Μπουσμπίρ άποτελεί μιά έντελώς ξεχωριστή συνοικία κλεισίμένη γύρω μέ πανύψηλους τοίχους, όπως στις φυλακές. Συγκοινωνεί μέ τήν άλλη πόλι μέ μιά σιδηρένια πόρτα. Κάθε μέρα, μόλις ανατείλη ο ήλιος, ή άμπαρες τής πόρτας θγαινουν γιά ν' άφισουν έλευθερία τήν εισόδο στό Μπουσμπίρ μέχρι στις όχθες ή ώρα τό θράβυ. 'Επειτα ή πόρτες κλειώνουν πάλι και δέν άνοιγουν παρά μόνο τήν άλλη μέρα τό πρωί. Μ' αυτόν τό σοφό τρόπο ή γαλλική διοίκηση τής Καζαμπλάνκας περιώρισε τόν αριθμό τών έγκλημάτων. Γιατί στα εθθυμα κέντρα του Μπουσμπίρ μετά τή όυσι του ήλιου παύουν πεία νά οερθρώνουν ποτά και ν' άκούωνται τραγούδια. Τό μόνο που έπιτρέπεται είνε ό έρωας. 'Ενας πρόστυχος και άγριος έρωτας, τόν όποιο προσφέρουν αί τροφιμοί του Μπουσμπίρ στους λεγεωνάριους γιά νά τους κάνουν νά λημονήσουν τό «καφάρ», τήν τραγική νοσταλγία τής πατρίδας.

'Επειτα κι' αυτήν τήν μικρή εύχάριστη έρχονται νά διακόψουν ή περιπόλιες τών στρατιωτών που διώνουν από τά κέντρα τους καθυστερημένους κι' έλέγχουν τις άδειες διανυκτερεύσεως μερικόν προνομιούχων. Αυτοί οι τελευταίοι θα μένουν ως τήν άλλη μέρα τό πρωί γιά νά γλενηθούν, άν, έννοείται, κατά τό διάστημα τής νυχτας δέν τους κόψη κανεις συνάδελφος τους τό λαμό, πάνω σε μιά παρεξήγησι. 'Επειτα θα τους διαδεθούν άλλοι κι' άλλοι κι' ή ζωή στό Μπουσμπίρ κυλάει πάντα μέ τήν ίδια μονοτονία, μέ ληπτερά τραγούδια και μέ τις διασκεδάσεις του χαρεμιού. Τά ναρκωτικά, ό άλκοολισμός, ή νευρασθένεια, ή άκατονόμαστες άρρώστειες, ή παραφροσύνη έχουν τσακίσει κυριολεκτικώς αυτόν τόν δυστυχισμένο κόσμο τών γυναικών. Στη Καζαμπλάνκα, τό έμπόριο τής λευκής σαρκός στέλνει πάντα τό προστυγώτερο είδος του, εκείνο που έπαρε νά είνε πεία τής μόδας. Στο Μπουσμπίρ υπάρχουν γυναίκες που ήταν άληθινα «άστρα» στα μεγαλείτερα μιούζικ - χάλ τής Εύρώπης και που καταστάλαξαν εκεί κάτω όταν ό χρόνος ζάρωσε τό δέρμα τους και ρυτίδωσε τό πρόσωπό τους. Αυτές είνε ή χειρότερες κ' ή πιό επικίνδυνες γυναίκες. Για νά λημονούν τήν σημερινή ζωή τους, παίρνουν διαρκώς ναρκωτικά και μένουν άνάσθητες, ένώ ό θούρβουλας τών άστονομικών τους ματάνει τό σώμα. Τό Μπουσμπίρ είνε ή κόλασις τών γυναικών τό ημικόσμου.

Σ' ατή λοιπόν τήν τραγική συνοικία τής Καζαμπλάνκας ό Χαλιφά - 'Αλλή, ένας μαύρος τής κεντρικής 'Αφρικής, πέρασε τις πιό ώμορφες μέρες τής ζωής του. 'Η ιστορία αυτού του μαύρου είνε τόσο περιέργη, ώστε πρέπει νά σάς τή διηγηθώμε. Φαנερώνε όλο τόν πρώτόγονο έρωτα και τά δυνατά πάθη τών μαύρων, οι όποιοι γιά νά τά ίκανοποιήσουν δέν διατάζουν νά φτάσουν και στό έγκλημα.

Ο Χαλιφά - 'Αλλή είχε έρθει στη Καζαμπλάνκα από τήν δασι τής Ούμπανγκι - Χαρί γιά νά καταταχθή γιά πέντε χρόνια

στη λεγεώνα των ξένων. Κάθε λόχος αυτού του στρατού, ως γνωστόν, έχει ένα πλήθος μισθοφορων 'Ιθαγενών που ζέρουν καλά τή χώρα. Αυτοί οι μαύροι πηγαίνουν πάντα μπροστά από τό στρατο και του δείχνουν τό δρόμο. Είνε οι άκροβολιστάι του κ' είδοποιουν γιά κάθε άπρόσπτη συνάντησι που θα έχουν κατά τήν πορεία τους ή γιά τήν έμφανίσι λησσοσυμμοριών.

Ο Χαλιφά - 'Αλλή, ωστόσο δέν ήταν ένας από τους συνηθισμένους μαύρους. Ο πατέρας του στην δασι τής Ούμπανγκι - Χαρί είχε τριακόσιες καμήλες, έκάτο γυναίκες και διακόσιες γυμνασμένους πολεμιστές. Μά σαν καλός φύλαρχος που ήταν, ειχε στείλει τό παιδί του νά μάθη από τους λευκούς τήν τέχνη τών όπλων και νά τους κλέψη τά μουσικά τής στρατιωτικής τέχνης τους ! Γι' αυτό οι άνώτεροι του Χαλιφά·'Αλλή, του γιου του Σεΐχη τής Ούμπανγκι, όπως τόν λέγαν, έπειδή τόν θεωρούσαν αρκετά πλούσιο, τόν καλόπιαναν γιά νά του τρώνε τά λεπτα και νά διασκεδάζουν μαζί του.

Μά ό Χαλιφά·'Αλλή ήταν πολύ προσηκτικός στις γνωριμιές του. Κι' όπως ήταν έξυμνος και κατεργάρης, κατόρθωνε νά εκμεταλλεύεται αυτές τους άλλους και νά τους κοροϊδεύη.

Κι' έτσι ή μέρις κυλούσαν κάτω από τόν καυτερό ήλιο τής 'Αφρικής, στην κόλασις τής Καζαμπλάνκας. 'Ωστόσο ό Χαλιφά·'Αλλή δέν είχε έπισκεφθή ακόμη τό Μπουσμπίρ. 'Επιηρεασμένος από τις τρομερές διηγήσεις που κυκλοφορούσαν γι' ατή τήν συνοικία δέν είχε τολμήσει νά πατήσθι τό πόδι του εκεί πέρα. Κι' ίσως ποτέ δέν θα συνέβαινε ατή ή τραγωδία που θα σας άναφέρουμε άν δέν τύγαινε νά στείλουν, μιά μέρα, τό Χαλιφά·'Αλλή και τό φίλο του Σάμπα - Ντιαλλό νά φυλάξουν σκοποί στό Μπουσμπίρ. Τέσσερες ώρες οι δυο λεγεωνάριοι γύριζαν στους δρόμους τής συνοικίας τών άμαρτωλών γυναικών. Κι' αυτό τό διάστημα ήταν ένας τρομαχτικό μαρτύριο γιά τους άφελείς μαύρους:

— Αυτές ή λευκές γυναίκες είνε ξεδιάντροπες, παρετήρησε ό Χαλιφά - 'Αλλή.

— Μά είνε καλύτερες από τις δικές μας, τόν διέκοψε ό Σάμπα·Ντιαλλό.

Ο Χαλιφά·'Αλλή ωστόσο είχε διαφορετική γνώμη. 'Εκεί κάτω στην δασι τής Ούμπανγκι·Χαρί τόν περίμενε μιά ώμορφη άρραβωνιστικιά, ή πιστή Γί·Τά.

Ο γιός του Σεΐχη όμως τής Ούμπανγκι δέν άργησε ν' άλλαξη γνώμη, όταν σ' ένα στενό δρόμο του Μπουσμπίρ τους περιρικλώσαν ένα σωρό ώμορφες κι' εθθυμες γυναίκες. Ο Χαλιφά·'Αλλή ήταν ένας δυνατός και συμπαθητικός μαύρος. Και στό Μπουσμπίρ δέν γίνεται καμμία διακρίσις χρώματος.

— Μέ λένε Γιαμινά, του ειπε ή μιά άπ' τις γυναίκες, τραβώντας του τ' όπλο από τό χέρι.

— 'Εμένα Ζαίρα, του φώναξε μ' ένα προκλητικό χαμόγελο ή άλλη.

— Κι' έμένα 'Αούά, του έξηγησε μιά χαριτωμένη μιγάδα άπό τή Βηρυττό, σηκώνοντας τήν μπλούζα τής.

Ο Χαλιφά·'Αλλή κίταζε τόν Σάμπα - Ντιαλλό μ' άμνηνεια. Μά κι' εκείνος ήταν είνε χειρότερα χάλια και δέν μπορούσε νά του δώση καμμία συμβουλή. 'Εγκατέλειψαν λοιπόν τήν ύπηρεσία τους και πήγαν νά διασκεδάσουν μέ τις ώμορφες λευκές.

Και τό αποτέλεσμα ήταν νά γινή ή Χαλιφά·'Αλλή ταχτικός θαμών τής κακόφημης συνοικίας, νά πίσση φίλιες μέ τις άμαρτηνότητες Μαγδαληνές και νά γι· (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 2209)

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΙΓΙΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΚΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2201)

νη «προστάτη» δέκα λευκών γυναικών. Τώρα πιά ήταν πιά πλοΐσιος. Κι' όπως ήταν φιλόργουρος, μάζευε τα χρυσά νομίσματα που του έδιναν ή φίλες του κι' έκανε σιγά-σιγά μια δική του περιουσία. Όταν κλείσανε τα πέντε χρόνια τής θητείας του ο Χαλιφά-'Αλη απέφασκε να γυρίσει στην δασι του πατέρα του. "Άλλωστε είχε άρσιελι νάν τον θασανίζη τ'ο καφάρ". Μά δέν μπορούσε νά ξεχάση τ'ό Μπουσιμπό. Κι' έτσι έφυγε γιά τ'ο χωριό του, εκεί κάτω στόν ποταμό Κινγκού γιά νά συναντήση τή μητέρα του, τήν αδελφή του και τήν μηστή του και νά γίνη σείγης.

Μόλις όμως έφτασε στην δασι τής Ούμπανγκι Χαρι είδε ότι είχαν πάει νά τ'ο άρσουον πιά ή μαδρες γυναικες. "Όλη τή μέρα άνειρευόταν τις εύθιμες γυναικες τών λευκών και ύπεφερε από τή μοναξιά τής έρημου. Κι' αυτό τ'ο παράπονό του τ'ο έλεγε παντού. Σ' όλο τόν κόσμο.

— "Α, είνε πολύ όμορφες ή γυναικες τών Ευρωπαίων ! Κι' όταν κάποιος τ'ο έπτε ότι ό νέος διευθυντής τ'ο ταχυδρομίου ζήτουμε έναν άκλόυωρο, έτρεφε άμέσως νά παρουσιασθή αυτός, γιατί είχε μάθει ότι ό νέος άποικιος είχε μία όμορφη λευκή γυναικα.

Κι' από εκείνη τή μέρα άρχισαν τ'α τρομερά μαρτύρια τ'ο Χαλιφά-'Αλη. Δέν άργησε ν' άναστήση με πάθος τή γυναικα τ'ο Γάλλου ύπάλληλου. Και μία μέρα τής τ'ο έξωμολόγηθηκε. Έκείνη φυσικά άρχισε νά γελάει και τόν έβιαζε με τ'ο μαστιγίο. "Ο Χαλιφά-'Αλη θήγικε έξαλλος από τ'ο σπτι, με τ'ο κοπό νά εκδικηθή. "Θέλε νά σκοτώση τόν δύστυχο ύπάλληλο και κατόπι νά τ'ο πάρη, διά τής θιας, τή γυναικα του.

Και πράγματι, θάβισε όλη τήν νύχτα μέσα στην έρημο γιά νά φτάση τ'ο χωριό π'ο έμενε ό Γάλλος άποικιος. Τόν θρήκε νά κάθεται με δύο-τρεις φίλους του και νά πίνη:

— "Έλα, τ'ο έπτε σοβαρά, ή γυναικα σου είνε θαρείά άρρωστη !

Ο ύπάλληλος άνήσυχος άκούούθησε τόν Χαλιφά-'Αλη. Σ' έ νά έρημο μέρος δίως ό Χαλιφά-'Αλη τ'ο κάρφωσε τ'ο γεγρημένο τ'ο στόμχου. "Ύστερα γύρισε στη γυναικα τ'ο ύπάλληλου και τήν άνάγκασε νά ύποσθι διά τής θιας τ'α χάδια του.

Μά τ'ο έγκλημά τ'ο Χαλιφά-'Αλη δέν άργησε νά μάθει. Ο Σείγης τής Ούμπανγκι - Χαρι συνελήθη άμέσως και ατάληξε στό Γάλλο διοικητή γιά νά δικασθή. Και άσφαλώς θά καταδικασθή ό θάνατος.

Κι' έτσι θά τελειώσε ή ζωή ένόσ μαύρου πρίγκηπα π'ο είχε τήν άδυναμία ν' άγαπάη τις γυναικες τών λευκών.

ΛΟΥΙ' ΤΙΜΠΩ

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2176)

γνή και νά μου δίνη ένα μικρό δέμα. Τ'ο πήρα χωρίς ν' άντιλήφθι κανέναν τίποτε και τ'ο έχωσα μέσα στην τσέπη μου. "Έπειτα πήγα κι' άνομισα στην πόρτα, γαλήνιος φανομενικός.... Μά τ'ο κεφάλι μου φλογίζεταν κι' ή π'ο τρελλές σκέψεις περνούσαν από τ'ο μυαλό μου..."

"Η έρευνα τών καλεσιμένων τελειώσε, χωρίς νά ζαναρθή τ'ο περιδραίο.

— "Έκείνη τή στιγμή, ή 'Οριέττα με πλάσιασε πάλι ! Τ'ο βλέμμα τής κερφώθηκε επάνω μου και με φωνή π'ο δέν τήν άναγνώριζα, με ρήτη:

- Με αγαπάτε πάντοτε ;
- Δάστασα μιά στιγμή κι' έπειτα τής άπάντησα :
- Ναι, είμαι βέβαιος ότι σας αγαπά όσο και πρίν.
- Κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο έβανα ;
- Ναι, κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο κάνετε.
- Κ' έστε διατεθειμένος νά με παντρευτήτε, ήστε; άπ' αυτά ;
- Ναι !..

Μού έφριξε τότε ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα, στό όποιο άναγνώρισα τή δύναμη τής άνομίας γυναικας, δύναμη πανίσχυρη π'ο συντριβεί όλους τούς νόμους τής φύσεως και τής θήσεως. Ένοιωθα σχεδόν εστιγμένο και περημένο τόν έαυτό μου γι' αυτή τήν τρομακτική περσιπέια, γιατί είχα γίνει σινέσυχος μ'αυς κλέφτρας.

"Έξαφνα, άλλεπάλληλα ξεφουρνάη μ' άπέσπασαν από τή θύση μου αυτή, Κι' άνάμεσα σ' όλ' αυτά ξεχώριζε ή φωνή τ'ο έυθεωρητό Γκουαρόλλο π'ο έλεγε:

—Εβήρασε τ'ο περιδραίο και συλλάβαμε τόν ένοχο... "Ανοίξα τ'α μάτια μου κι' είδα τόν άστουμένο νά σέρη άπ' τ'ο γιάκ ό ένα κατάζλωμο ύπηρέτη π'ο έτρεμε και βίετανε νά τόν ληρθούν..."

Μά δέν μπόρεσα νά δώ περισσότερα, γιατί ή 'Οριέττα, πόνονάς με από τ'ο μπράτσο με παρέσυρε π'ο τ'ο μικρό σαλόνι, όπου π'ο άλλων στιγμών ήμουν τόσο δυστυχισμένος. Έτρεμε διόλωση και ριχνοντας τ'α χέλια τής γύφου άπ' τ'ο λαμό μου, ψήθισσε:

— "Η κλέφτρα σέ λατρύνει !.. "Έχω πιά τήν απόδειξη τής άγάπης σου π'ο σου ήπιότασα... Είμαι εύχαριστός..."

Και σφάρισε τ'α λόγια τής μ' ένα παρατεταμένο φίλημα... "Αφήστε με νά σας π'ο άξώμα ότι τ'ο δέμα π'ο μου έδωσε χωρτά ή 'Οριέττα, περιέχει ένα κεχουματέσιο καπιλότ και δύο κομμάτια σοκολάτα. "Έβγαλη τ'ο σοκολάτα, κρέτασε τ'ο κομυλότ ως ένθύμιο και... παντρευτήρα τήν 'Οριέττα !..."

CORRADO ROSSI

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2175)

άσυνήθιστο συνέβαινε στό ξενοδοχείο. "Απ' τ'α γειτονικά δωμάτια έφθαναν παράνενα ψιθυρίσματα, σαν νά είχαν μαζευτή άνθρωποι, φοβισμένοι. Κατόπι άντήχησαν θαρεία θήματα, π'ο κατέβαιναν γρήγορα τή σκάλα..."

"Άπλωσα νευρικά τ'ο χέρι μου κι' έπιασα τ'ο χέρι τής Μερσεντές. "Η όμορφη 'Ισπανίδα ταράχτικε σύγκορη από ένα νευρικό κλονισμό. "Ήταν κι' αυτή ζήτημα, μα από τόν τρόπο τής δέν μπορούσε νά μιλήση. "Έτρεμε μονάχα, σαν νά έκλειαιε έσυχά σαν νά ταραζόταν από ένα σπασμωδικό κλάμα.

—Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει; Φάναξα σαν τρελλός μέσα σ'α σκοτεινά.

—Τ'ο ζέρετε! Μού άπάντησε μιά άγνωστη φωνή από τ'ο διπλανό δωμάτιο. Μόνο ένας παλαβός σαν κι' εσάς θ' άποφάσιζε νά κοιμηθή μαζί με τ'ο διάβολο!...

Κι' άμέσως τ'α θήματα τ'ο άγνωστου άκούσθησαν στό διάδρομο. "Έφυγε κι' αυτός πανικόβλητος.

"Η άγανία μ' έπληγε, σαν νά μου έσφιγγε τ'ο λαμό ένα σιδερένιο χέρι. Γιά μία στιγμή νόμισα π'ος είχε φθάσει πιά τ'ο τέλος μου. "Απότομα όμως με μία νευρική κινήσι, πήδηξα από τ'ο κρεβάτι κι' άναφα ένα σπύρτο. Μά δέν είδα τίποτε μέσα στην κάμαρη. Γρήγορα τότε έφτιαξα έναν πρόχειρο πυρσό με μία έφημερίδα, τόν άναγα και κύτταξα τήν όμορφη 'Ισπανίδα. "Η Μερσεντές, με τ'α μάτια γουρλωμένα από τή φρικη, κύτταξε σαν τρελλή κάτω από τ'ο μεγάλο έρμάρι τής κάμαρας. Γύρισσα λοιπόν κι' έγώ τ'ο κεφάλι και τήν ίδια στιγμή έβγαλα μιά σπασρακτική κραυγή τ'όρου. "Έκει, θεμένιος με άλυσιδεις στό πόδια τ'ο έρμαριου, ήταν ένας πελώριος θόας, με τ'α κίτρινα μαγειρητικά μάτια τ'ο κερφωμένα στα δικά μου! Αυτός ήταν ό "θησαυρός" τ'ο καπετανίου Λεγκαλέ!...

"Ο πελώριος θόας είχε καθωρώσει νά έλευθωρήση τ'ο μικρό κομμάτι από τις άλυσιδεις κι' άρχισε νά πλησιάζη άργά, άργά, π'ο τ'ο μέρος μου. "Έγώ, άκίνητος, άνάσθησας από τή φρικη, τόν κύτταξα σαν ύποτισιμένος. Σέ λίγο τ'ο κεφάλι τ'ο φειδιού θριακόταν μπροστά στό πρόσωπό μου. Μά ξαφνικά, μιά σπασρακτική κραυγή τής Μερσεντές μ' έκανε νά σινέλθω. "Άρπαξα τή φίλη μου, άνοιξα τήν πόρτα και θήγικα μαζί τής στό διάδρομο. "Έπι τέλους! Είχαμε σωθή!...

Τ'ο πρσί, ό καπετανιος Λεγκαλέκ παρουσιάσθηκε μπροστά μας μ' ένα πονηρό χαμόγελο. "Ήταν εύχαριστήμενος π'ο μ'α είχε τιμωρήσει και τ'ο δού, με τόν τρόπο. "Η έκδίκησι τ'ο έμοιαζε μ' ένα από εκείνα τ'α φρικτά μαφώρια τών Κινέζων.

ΜΕΡΛΕΝ - ΜΕΡΛΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2172)

πλοΐτη π'ο τής είχε δώσει ό πατέρας τής, έμειναν στόν σύζυγό τής και χάθηκαν γι' αυτόν. "Έπειτα και ό γυιός τ'ο κατηγόρηθηκε ως άμαθής και κακοήθης και καθαιρέθηκε από τόν επισκοπικό θρόνο. Τέλος, ό βασιλιάς τ'ο τόπου, ζήτησε χρήματα από τούς ύπηκόους τ'ο γιά νά εξακολουθήσει κάποιο πόλεμο, ό όποιος είχε πολλά έξοδα. Τ'ο έπταν τότε π'ος ό νεόπλοτος μας είχε περισσότερο χρυσάφι κι' άσχημ από κάθε τραπεζίτη. Τόν κάλεσε λοιπόν μπροστά τ'ο και τ'ο ζήτησε χρήματα. Μά έκείνος τ'ο άπάντησε π'ο δέν είχε τίποτε. Τότε ό βασιλιάς θύμωσε γιατί τ'οδλεγε ψήματα κι' άρκίστικε π'ο δέν θά τ'ο άφεινε τίποτε. Κατέσχεσε τούς θησαυρούς τ'ο, τ'α τήματα και τ'α οικόπεδά τ'ο, και τόν έβριζε στό φυλακή.

"Όταν θήγικε άπ' τή φυλακή, δέν είχε π'ο δού ούτε ν' άγοράση ένα κομμάτι ψωμί. Τ'ο κάκου άπειυθνηκε σ' άνομισα π'ο τόν είχαν περιτοίχισσε νά τόν κολάσουν στόν καιρό τής ευτυχίας τ'ο. "Όλοι τόν έβιωναν κι' ό φτωχοί άνθρωποι είδαν, στόν ζεπεμό τ'ο, τήν τιμωρία τ'ο ουράνου.

— "Θεώρησε μάλιστα τόν έαυτό τ'ο πολύ εύτυχισμένο, όταν κατ'όρθωσε ν' άγοράση ένα γάδαρο με μερικά χρήματα π'ο τ'α έξοικονόμισε δουλεύοντας σκληρά κι' ύποβάλλοντας τόν έαυτό τ'ο σέ χίλιες στερήσεις..."

Κι' από τότε π'ο γήγανει πάλι κάθε μέρα στό δάσος γιά νά κόψη έζλα και πέρασε έτσι όλη τήν ύπόλοιπη ζωή τ'ο, τιμωρημένος γιά τή άχαριστία τ'ο, τήν περηφάνια τ'ο και τή σκληρότητα τής καρδιάς τ'ο.

GASTON PARIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2173)

Και χωρίς νά διατάση, σήκωσε τ'ο τοκοϋρι τ'ο κι' έκοψε τ'α δάχτυλα τ'ο χεριού τ'ο.

"Ήταν πιά έλευθέρου. Μά ό πόνοσ τ'ο ήταν τόσος, ώστε λιποθύμισε άμέσως. Εύτυχώς τόν θρήκε κάποιος χωρικός, ό όποιος τόν μετέφερε στόν άγορκαίο τ'ο.

"Έκει με τις περιποιήσεις τής γλυκειάς τ'ο 'Αραμπέλλας, συνήλθε έντελώς... "Η πρώτη τ'ο δουλειά τ'ο δέν ήταν νά μνηστή τ'ο Μπρόντελλο, ό όποιος συνελήθη και καταδικάσθηκε σέ δύο χρόνων φυλάκισι.